

VÂLİHÎ

le görünüyör ki büyüklere dil uzatan Vâiz Emîr ile birlikte Vâlihî de bu dönemde yoğunlaşan Râfîzîler hakkındaki takibattan nasibini almıştır. 971 (1563-64) tarihli *Ruûs Defteri*'nde bu hadiseyle ilgili bir kayıta ilhâd ile suçlanan Edirne'deki Murâdiye Camii hatibi Emîr ve akrabaları Küçek Emîr, Rûşenî, Muslihuddin adlı müderrislerle Vâlihî adlı vâizin şehirden sürülüp İstanbul ve Bursa'da da oturmalarına izin verilmediği bildirilmektedir (BA, KK, *Ruûs Defterleri*, nr. 218, s. 84). Tezkiyesini yazdığı tarihte (976/1568) Vâlihî hâlâ sürgünde olmalı ki Âşık Çelebi, onun için "Ümîddir ki yine ilhâm-ı ilâhî ile günahları af ve hatt-ı siyahları defter-i eyyâmdan mahv oluna inşaallah" demektedir (*Meşâirü's-suarâ*, I, 548).

Vâlihî 982'de (1574) tamamlanan Selimiye Camii'ne vâiz tayin edildi. Tayin tarihi kaynaklarda zikredilmemektedir. 991 (1583) tarihli bir mühimme kaydında Selimiye Camii'nde vâizlik yapan Vâlihî'ye cami kütüphanesindeki kitapları mütalaa etmesi için izin verildiği belirtildiğine göre (BA, MD, nr. 51, s. 79) bu tarihten önce göreve getirilmiş olmalıdır. Vâlihî, Serdar Lala Mustafa Paşa'nın şark seferine katıldı. 28 Receb 986 – 15 Receb 987 (30 Eylül 1578 – 7 Eylül 1579) tarihleri arasındaki tayinleri ve bazı hadiseleri ihtiva eden bir ruûs defterinde Vâlihî'ye dair iki kayıt vardır. Bunlardan birincisinde Mustafa Paşa'nın doğu seferi esnasında kendisine tahsis edilen mîrî develerden vâiz Vâlihî Efendi'ye de bir katar deve verildiği bildirilmektedir (BA, KK, *Ruûs Defterleri*, nr. 232, s. 397). İkinci kayıta halen Şirvan'da müftü ve müderris olan Mevlânâ Vâlihî'nin 150 akçe ile Demirkapı kadılığına tayin edildiği belirtilmektedir (a.y., s. 3). Âlî'nin *Nusretnâme*'de naklettiğine göre "vâizler zümresinin meczubu" Vâlihî bu sefer esnasında Özdemiroğlu Osman Paşa, Şirvan şehirlerinden Ereş'i fethettiğinde bu şehirdeki ulucamide kılınan ilk cuma namazında III. Murad adına coşkulu bir hutbe okuduğu gibi verdiği vaazlarla da askeri coşturmuştur (Eravcı, II, 199-200). Ölümüne kadar Selimiye Camii'ndeki kürsü şeyhliği görevini sürdüren Vâlihî, Hasan Çelebi'ye göre devrinin en ünlü vâizlerindendi, vaznını dinleyenler bu dünyanın elem ve hüznlerini unuttur, nasihat ve irşadlarıyla da kendilerinden geçerdiler (*Tezkire*, II, 1033). Vâlihî'nin ölüm tarihi kaynaklarda farklı şekillerde verilir. Atâî ve Ahmed Bâdî Efendi 994 (1586), Abdurrahman Hibri 996 (1588) yılında vefat ettiğini kaydeder. Ömer Fa-

ruk Akün, Atâî ve Ahmed Bâdî'ye dayanarak 994 yılının daha doğru olduğunu ileri sürerse de onun yerine Selimiye Camii vâizliğine Dizdarzâde Mevlânâ Mehmed Efendi'nin tayin edildiğini belirten bir ruûs kaydından anlaşıldığına göre (BA, KK, *Ruûs Defterleri*, nr. 250, s. 16) bu tarih 996 yılı sonlarıdır. Vâlihî Edirne'de Tunca kenarında Şeyh Şucâ Zâviyesi'ne defnedildi.

Vâlihî vâizliği yanında şairliğiyle de tanınmıştır (Âşık Çelebi, I, 548). Âşık Çelebi şairliğini överken onu Molla Câmî'ye ve Hâfız'a benzeter. Beyânî şiirde yetki sahibi olduğunu (*Tezkiretû's-suarâ*, s. 226), Kınalızâde Hasan Çelebi de güzel tarihleri bulunduğunu (*Tezkire*, II, 1033) söyler. Ahdî ise tasavvufî şiirler yazdığını ve Farsça şiirlerinin ehli katında beğenildiğini zikreder (*Ahdî ve Gülşen-i Şuarâsı*, s. 571). Vâlihî'nin şiirlerine bazı mecmualarda rastlanmaktadır. Bursalı Mehmed Tâhir, mürettep bir divanı olduğunu söylerse de günümüze böyle bir eser ulaşmamıştır. Akün'e göre bu yanlış bilgi Bursalı Mehmed Tâhir'in Vâlihî'yi Üsküplü Vâlihî ile karıştırmasından doğmuştur (Â, XIII, 188).

BİBLİYOGRAFYA :

Âşık Çelebi, *Meşâirü's-suarâ* (haz. Filiz Kılıç), İstanbul 2010, I, 547-549; *Ahdî ve Gülşen-i Şuarâsı* (İnceleme-Metin) (haz. Süleyman Solmaz), Ankara 2005, s. 570-571; Beyânî, *Tezkiretû's-suarâ* (haz. Aysun Sungurhan Eydurhan), Ankara 2008, s. 226; Nev'izâde Atâî, *Zeyl-i Şekâik*, İstanbul 1268, s. 364-365, 597; Kınalızâde, *Tezkire*, II, 1032-1033; Fâik Reşad, *Eslâf*, İstanbul 1311, I, 139-142; *Osmanlı Müellifleri*, II, 476; Osman Nuri Peremeci, *Edirne Tarihi*, İstanbul 1939, s. 227-229; H. Mustafa Eravcı, *Mustafa Âlî's Nusretnâme, with the Exception of the Section Dealing with the Rebuilding of the Fortress of Kars, Edition and Study on the History of the Persian Campaign under Lala Mustafa Paşa* (doktora tezi, 1998), University of Edinburgh, II, 199-200; Niyazi Adıgüzel, *Edirneli Ahmed Bâdî'nin Riyâz-ı Belde-i Edirne Adlı Eserinin Tezkire Kısım* (doktora tezi, 2008), Trakya Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, s. 368-369; Uğurtaş Yapıcı, *Edirneli Mevlî ve Gülşenî Şâirler* (yüksek lisans tezi, 2009), Trakya Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, s. 118-124; Ömer Faruk Akün, "Vâlihî", *Â, XIII*, 187-188; Edith G. Ambros, "Wâlihî", *EA*² (Ing.), XI, 131-132.

İSMAİL E. ERÜNSAL

VALYEVA

Sırbistan'da tarihî bir şehir.

Belgrad'ın 100 km. güneybatısında Sava nehrinin sağdan aldığı kollardan biri olan Kolubara suyu vadisinde, büyük bölümü ormanlarla kaplı dağların bulunduğu bölgede deniz seviyesinden 185 m. yüksek-

yer alır. Şehrin aslını teşkil eden küçük yerleşmeye dair ilk bilgiler 1019 yılına kadar iner. O sırada burası aşağısında birkaç ev bulunan küçük bir kale durumunda olup Gradac adıyla kaydedilir. Günümüzdeki Valjevo adı ilk defa 1398'de Dubrovnik yöneticisinin Sırp Prensesi Milica'ya gönderdiği bir mektupta geçer. Bazı filolojik araştırmalara göre Valjevo adı "vadi" anlamındaki Latince "vallis"ten gelir. 1458'de Osmanlı hâkimiyetine girmiştir; ancak kalenin fethi hususunda kaynaklarda bilgi yoktur.

XVI. ve özellikle XVII. yüzyıllarda Valjeva Osmanlı idaresi altında, içerisinde seyyahların ve tüccarların konakladığı büyük bir kervansarayı bulunan, el sanatlarına ve canlı ticarî hayata sahip bir yere dönüştü. 1624'te pek çok bahçesi olan zevkli ve güzel bir yerleşme yeri idi. Burayla ilgili ilk Osmanlı tahrir kayıtları XVI. yüzyılın ilk yarısına aittir. 934 (1528) tarihli tahrirde göre Semendire sancağına bağlı Valjeva küçük bir köydü ve çoğunlukla hristiyanlarca meskundu. Yirmi yedi hâne müslüman ve yetmiş bir hâne hristiyan toplam doksan sekiz hânesi (% 27'si müslüman) ve 500 civarında bir nüfusu vardı (BA, TD, nr. 978). 1537 yılına ait tahrir burada İslâmiyet'in giderek yayıldığını gösterir (BA, TD, nr. 187, s. 747-748). Müslümanların hâne sayısı elili dörde çıkarken hristiyan hâneleri kırk altıya düşmüştü. Bu 100 hânenin halkı da bir önceki gibi 500 civarında bir nüfusa işaret etmektedir. Ekonomisi büyük oranda tarıma bağlıdır (alınan verginin % 48'i tahıl, % 27'si şarap, % 10'u dükkân geliri). Valjeva XVI. yüzyılın ikinci yarısında gelişerek bir kasabaya dönüştü. 967 (1560) tahririnde burası "Nefs-i kasaba-i Valjeva pazar-durur" ibaresiyle zikredilmiştir (BA, TD, nr. 316). Müslümanların hâne sayısı 301'e, hristiyanların hâne sayısı elli bire yükselmisti. Bu da % 86'sı müslüman toplam 352 hânelik bir rakama ulaşır (yaklaşık 1800 kişi).

1572 kayıtları Valjeva'nın daha da büyüdüğünü ve bölgenin en büyük yerleşim merkezi olduğunu ortaya koyar. Bu tarihte 472 müslüman hânesine karşılık (on altısı imam ve müezzinlere ait) elli altı hânedan ibaret hristiyan cemaati bulunmaktaydı. Bu da % 89'u müslüman 2500-2600 kişi civarında bir nüfusa işaret eder. Kasabanın iki camisi yanında (Mehmed Paşa Eski Camii ve Hacı Hüseyin Camii) sadece Kasım Bey ve Praçalı Mescidi ismen zikredilmiştir. 1537 ve 1572 yılları arasında kasabanın ekonomisi de köklü bir de-

ğışıme uğradı ve tarım giderek yerini küçük el sanatlarına bıraktı. Defterlerde yer alan isim listelerindeki kayıtlar burada terzi, debbâğ, haddâd, hallâç, helvacı, çizmecici, ayakkabıcı, semerci, berber gibi mesleklerin ağırlık kazandığını gösterir. Valyeva'nın bu değişimi üzerine bilgi veren en son tahrir defteri 993 (1585) tarihlidir. Artık burası on mahallesi, beş camisi, beş mescidi ve yirmi dört su değirmeni olan orta büyüklükte bir şehir hüviyeti kazanmıştır. Çoğu XIX. yüzyılda ortadan kaldırılan cami ve mescidler şunlardır: Mehmed Paşa Eski Camii, Hacı Hüseyin Camii, Mehmed Bey Camii, Câmi-i Atik (2), Mehmed Bey Camii (2), Veli Kethüdâ Camii (Gradçe), Praçali Mescidi, Boşnak Mahallesi Mescidi, Aşağı Gradçe Mescidi, Novosel Mescidi ve Büyük Boşnak Mahallesi Mescidi.

1660 yazında Varad'dan (Grosswardein / Nagyvarad) Saraybosna ve Dalmaçya'ya giden Evliya Çelebi Valyeva'yı da görmüş, burayı bahçeler ve meyvelikler arasında yer alan, Kolubara nehri kıyısında güzel bir yer olarak zikretmiştir. Semendire sancak beyinin hassına dahildir ve bir voyvoda tarafından yönetilmektedir; ayrıca bir kaza merkezidir, kadısının günlük geliri 150 akçedir. Altı mahallesiyle tek ya da çift katlı, kiremit veya tahta (şandıra) çatılara sahip, güzel inşa edilmiş 870 evi mevcuttur. Evler bahçeler veya meyvelikler içindedir. Kasabada on bir cami ve mescid vardır, çarşı içerisinde olanı en büyüğüdür. Bunların yanında iki tekke, üç mektep, iki han, bir hamam, 100 civarında dükkân, pek çok kahvehanesi bulunmaktadır. Evliya Çelebi'nin verdiği bu bilgiler ve rakamlar doğru olup kasabanın gelişiminin

XVII. yüzyıldaki durumunu ortaya koymaktadır.

Valyeva Osmanlılar'la Avusturya, Lehistan, Rusya ve Venedik'in oluşturduğu Kutusal İttifak arasında 1683-1699 yıllarında cereyan eden savaşta işgale uğradı ve 1699 Karlofça Antlaşması'yla Habsburglar'ın elinde kaldı. Bu durum kasabanın gerilemesine yol açtı, müslüman ahalî ve İslâmî binalar ortadan kalktı. 1739'da Belgrad Antlaşması'ndan sonra Osmanlılar Valyeva ve civarını tekrar ele geçirdi. 1154 (1741) yılına ait yeni tahrir "Valyeva palankası"nda sadece seksen müslüman nefer (yetişkin erkek) ve burayı koruyan otuz altı muhafızdan ibaret bir askerî birliğin bulunduğunu belirtir. Bu 116 kişilik müslüman erkek nüfus yanında on iki nefer hristiyan erkek de sayılmıştır (TK, TD, nr. 18, s. 261-262). Bu durum Valyeva'nın gerilediğini, 500 kişiye düşen nüfusuyla yeniden bir köy haline dönüştüğünü gösterir. Ekonomisi de büyük ölçüde değişmiş ve ticarî merkez işlevini tamamen yitirmiştir. Ancak Valyeva sonraki altmış yıl içerisinde yeniden toparlandı. 1800'de Türkler'in ve Sırp'ların yaşadığı 400 eve, 2100-2300 civarında bir nüfusa sahipti. Yirmi sekiz yıl sonra Maximilian Thielen 4500 kişilik bir nüfusla birlikte 1000 evin bulunduğunu kaydeder; Valyeva'nın çeşitli camileri, Ortodoks kiliseleri, iki hamamı ve faal dükkânlarıyla çok büyük bir pazar durumunda olduğunu söyler. Valyeva, tarih boyunca nüfustaki iniş çıkışlardan ve değişimden ötürü seyyahlar tarafından şehir, kasaba, varoş veya köy diye zikredilir.

Osmanlı-Rus-Avusturya savaşları sırasında (1787-1791) Valyeva'nın Sırp sakinleri Obor-Knez Aleksa Nenadović kuman-

dasındaki Sırp bağımsızlığı mücadelesinde, yine 1804 yılında cereyan eden ilk Sırp bağımsızlık ayaklanmasında yer aldı. 1815'te Sırbistan'ın kısmî bağımsızlık kazanmasının ardından Valyeva, Osmanlı hâkimiyetinin sona ermesine rağmen hızlı bir değişim ve büyüme gösterdi. Türk nüfusu şehri terkederken Sırp nüfusu bunların yerini aldı. XIX. yüzyıl boyunca şehirdeki ticaretin ve zanaatkarların gelişmesiyle nüfus oranı Sırp'ların lehine arttı. I. Dünya Savaşı esnasında şehir hemen hemen tamamen yerle bir edildi. Alman işgaline uğradığı II. Dünya Savaşı'nın arkasından yeni Yugoslavya'nın silâh sanayi merkezi haline geldi. 1968'de demiryoluyla Belgrad'tan Adriyatik kıyısındaki Bar'a bağlandı. Ayrıca Vojvodina, Maçva, Bosna-Hersek ve Adriyatik kıyısını bağlayan kara yolunun merkezinde yer almaktadır. 1999'da Kosova'daki savaş esnasında Valyeva'nın silâh endüstrisi ağır NATO bombardımanı ile imha edildi, ancak şehrin kendisi çok fazla hasar görmedi. Günümüz Valyeva'sında geç dönem Osmanlı tarzında yapılmış birkaç eski ev hâlâ ayakta. En eskisi XVIII. yüzyılın sonundan kalma Müslim Konağı ile 1813'ten kalma Nenadoviç ailesinin kulesidir. Kolubara nehrinin güneyindeki Eskiçarşı caddesi de Osmanlı tarzıyla inşa edilen eski konaklarla süsüdür. Şehrin 2002'de nüfusu 61.035, köyleriyle beraber 96.761 idi. Şehirde 58.689 Sırp (% 96,15), 527 Roma (% 0,86), 207 Karadağlı (% 0,33), on dokuz müslüman (% 0,03), altı Boşnak (% 0,00) ve diğerleri mevcuttur.

BİBLİYOGRAFYA :

Evliya Çelebi, *Seyahatnâme* (Dağlı), V, 221; M. F. Thielen, *Die europäische Türkei, ein Handwörterbuch für Zeitungsleser*, Wien 1828, s. 295; Hazim Şabanović, *Evlija Çelebija Putopis*, Sarajevo 1957, s. 110-111; V. Vinaver, "Tursko stanovništvo u Srbiji za vreme Prvog Srpskog Ustanka", *Istoričeski Glasnik*, sy. 2, Beograd 1955, s. 43; V. Stojančević, "Tursko stanovništvo u Srbiji pred Prvi srpski ustanak", *Zbornik Matice srpske za društvene nauke*, XIII-XIV, Novi Sad 1956; M. Vas, "Valjevo", *Enciklopedija Jugoslavije*, Zagreb 1971, VIII, 453.

MACHIEL KIEL

Valyeva (Valjevo) şehir merkezinden bir görünüş (Valjevo Belediyesi Arşivi)

VÁMBÉRY, Arminius
(1832-1913)

Macar Türkologu.

Adı Armin, Hermann ve soyadı Wamberger, Weinberger şekillerinde de yazılır. Almanya'nın Bamberg şehriden Macaristan'a göç etmiş dar gelirli bir yahudi